

naar ons toe dat op een bepaalde conclusie gelijkt. In dat opzicht doet het me denken aan een ander, onlangs verschenen vrouwenboek: „Doolhof” van Agnes Maas van der Moer — hoewel dit boek veel meer van vrouwelijk gevoel doordrongen was.

De conclusie, die uit beide boeken naar voren dringt, is bijna dezelfde. Beide boeken beelden jonge, moderne (nog geen hypermoderne) intellectueele vrouwen, vrouwen die zich een eigen plaats in de maatschappij veroveren, en die toch, bewust of onbewust, hunkeren naar de normale liefde in een huwelijk als naar hun eigenlijk levensdoel. Hoewel deze vrouwen in hun werkkring een levensvervulling trachten te vinden, toegerust als zij zijn met kennis, goeden wil en een zelfstandig oordeel, slagen zij slechts ten halve, omdat de hunkering naar persoonlijk geluk in hun hart niet ophoudt. Bij sommigen, zooals bij Regine Bruning, doet zich dit verlangen, slechts kond in den vorm van onvreë, matheid.

Wel zijn er vrouwen die eerlijk en moedig de hun opgelegde taak vervullen, er de diepere beteekenis van begrijpen en met een hooger menschen wil het smachten dooven, maar als de groote storm komt beven zij tot in hun diepste wezen en erkennen zij den eeuwig-menschen drang. Anderen zijn er, die, terwille van de liefde die haar lokt al de voordeelen van een veroverde positie zouden kunnen wegslijten, mannelijk-besloten en opstandig. Zoo eene is Mr. Regine Bruning. Zij heeft zeer voorspoedig gestudeerd, haar intellect werd geprezen, zij is bemiddeld, zij kan doen en laten wat zij wil, toch weet zij dat diepere liefde tot de studie geen wezenstrek van haar is en al gauw verliest zij het idealisme van haar jeugd, toen zij wilde strijden voor het recht der verdrukten; langzaam aan versplintert haar zekerheid omtrent haar roeping als vrouwelijk advocaat. Een nieuwe toekomst opent zich. — Die toekomst ligt in een huwelijk met een bevriend collega. Doch eer het zoo ver komt, is teleurstelling en strijd haar deel. De man, dien zij liefheeft, bezit weinig zelfvertrouwen, en na een zakelijk échec gaat hij onverwachts op reis, ook om haar te ontloopen. Zij gaat eveneens op reis, niet als een meer ouderwetsche vrouw, wanhopend — doch eer opstandig. De reis doet haar goed en brengt haar inzicht. Thuis gekomen, voelt zij dat zij in de behandeling van kinderstrafzaken meer ziel kan leggen. Ten slotte neemt zij een groot besluit: wanneer zij hoort dat allerlei lasterpraatjes de toekomst van haar vriend bedreigen (in verband met zijn échec en zijn onverwachte reis) neemt zij zijn loopende zaken waar. Hier ziet men waartoe de onafhankelijkheid der moderne vrouw haar in staat stelt. Menige vrouw van tegenwoordig kan haar gevoel in daden omzetten! Net Houwink's boek bezit iets van mannelijke kloekheid — het is niet zonder intelligentie en ook niet zonder gevoel, toch blijft het nog wat magertjes, wat droog, maar de eerlijkheid, de pittigheid óók, trekken